

Отъ близкитѣ села имало и други ученици като Марсела. На излизане учителятъ ги попиталъ кой ще си отиватъ въ този лошъ день. Обадили се около 12 селенчета и Марселъ съ тѣхъ. Когато ги изпращалъ, той ги посѣвѣтвалъ да се не баватъ изъ пѣтя, за да не замръкнатъ на полето. Всички се обѣщали да се не бавятъ.

Но на края на града селянчета се сбили съ снѣжни топки и забравили, че дълтъ пѣтъ ги чака. Веселата игра ги накарала да закѣснѣятъ още на края на града. Слѣдъ малко всички продължили пѣтя си. Повървѣли малко и всѣки се отбилъ въ пѣтя за своето село. Марселъ останалъ изъ своя пѣтъ самъ. Изъ пѣтя го срѣцналъ единъ коларъ и го посѣвѣтвалъ да бърза, за да се не изгуби въ тъмнината. Марселъ му благодарилъ и закрачилъ по-бърже.

Скоро задухалъ студенъ вѣтеръ. Започналъ да вали новъ снѣгъ и очитѣ на Марсела не виждали вече пѣтя: той се забъркалъ и трѣгналъ по друга посока. По едно врѣме се спѣналъ о камѣкъ и падналъ на земята. Бурята го заровила съ снѣгъ и той неможалъ да стане. Съ голѣми мъжки едвамъ успѣлъ да извади главата и рѣцѣтъ си отвѣнъ.

II.

Вечерята баща му се завърналъ отъ дюкения и попиталъ да ли се е завърналъ Марселъ отъ града. Като узналъ, че го нѣма, той се загрижилъ и казалъ съ въздишка: „Вълци сѣ го изяли, или прѣспа го е засипала!“ И веднага взелъ голѣмия фенеръ, нарамилъ пушка и излѣзълъ съ кучето да търси Марсела изъ пѣтя.